

“अत्र वाणचन्द्रा इत्युक्तेः मुहूर्तस्य पार्यव्येनाल-
लक्षणं नोक्तम् । गिरिशो महादेवः भुजगः सर्पः मितः
सूर्यविशेषः पितृवस्त्वन्विश्वे प्रसिद्धाः अष्टमोऽभिजित्
ततो विधाता ब्रह्मा, इन्द्रः इन्द्रानलौ अत्र समुदितयो-
व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वम् अत्र तथ्यमुहूर्तस्वामिनः पितर
इत्यपेक्षितम् पितृमिति नक्षत्रतदीययोरभेदोपचारात्
तस्य स्वामिनि वृत्तिः । निर्धृतीराक्षसः उदकनाथो
वरुणः अर्यमा भगवन्मौ सूर्यविशेषौ । इत्येतदीया
वाणचन्द्राः पञ्चदश वासरे मुहूर्ताः स्युः यदाह
नारदः “दिवा मुहूर्तां वराहमिति, पितृवस्त्वदक्तम् ।
विश्वे विधातृब्रह्मेन्द्रा इन्द्रान्नादुरतोऽपः । अर्यमा-
भगवन्मौ विश्वेऽपः दश पञ्च वेति” पी० धा० ।

“शिवोऽजपादादहौ सुभेया अदितिजीवकौ । विष्णु-
कैत्वमरुतो मुहूर्ता निशि कीर्त्तिताः” मु० चि० ।

“प्रथममुहूर्तस्वामी शिवः ततोऽजपादात् पूर्वभाद्रपदा-
दहौ भेषानक्षत्रस्वामिनेमुहूर्तेशः स्युः । यथा “अजपादः
अर्हिर्बुध्नः पूषा अश्विनौ यमः अग्निर्ब्रह्मा सोम इत्यहौ
भेषाः । ततोऽपमेशोऽदितिः जीवको गुरुः । विष्णुकैत्वम-
रुतः प्रसिद्धाः एतदीया निशि मुहूर्ता प्रकीर्त्तिताः यदाह
नारदः “इयाजपादः अर्हिर्बुध्नः पूषा अश्विनौ यमः । धातृचन्द्रा-
दितोज्याख्यविष्णुकैत्वमृवायवः” इति । मुहूर्तलक्षणं कथ-
मेनाक्तम् । “अजः पञ्चदशोभागेमुहूर्तोऽयं तथा निशः”
इति । प्रयोजनमाह नारदः । “यस्मिन्नेह हि यत्कर्म
कथितं निखिलं यत् । तद्वैवत्ये तन्मुहूर्ते कार्यं यात्रा-
दिकं सदेति” यात्रेत्युपलक्षणं देवस्थापनाद्यपि कार्यम् ।
पी० धा० । एवं मुहूर्तेशे निरूपिते तद्वाचमाह ।

“रवावर्त्यमा ब्रह्मरत्नं सोमे कुजे वज्रपित्रे बुधे चा-
भिजित् स्यात् । गुरौ तोयरत्नो ऋगौ ब्रह्मपित्रे शना
वीर्यशर्पौ मुहूर्ता निषिद्धाः” मु० चि० ।

“रवेर्वारेऽर्यमा लक्षणया अर्यमस्वामिकवतुर्दश-
स्वामिको मुहूर्तनिषिद्धः । एवं सोमवारे ब्रह्मरत्नः इन्द्र-
कवदुभावः । ब्रह्मरत्नः स्वामिकी मुहूर्तौ निषिद्धौ
एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । ईशो महादेवः । यदाह-
नारदः । “अर्यमा राक्षसब्राह्मो पितृगर्भे तथा-
भिजित् । रत्नः सर्पौ ब्राह्मपितृौ भोजङ्गे गाविनादिषु ।
वारेषु वर्जनीयास्ते मुहूर्ताः शुभकर्मणि” पी० धा० ।

“अथ वेधदेशं विवर्द्धयितुं नक्षत्रादिकमभिजिज्ञानञ्चाह
“गिच्छेधैः शशिकरमूलमैतपितृब्राह्मण्योत्तरप-

वर्नः शुभोविश्वः । रिक्ताभारहिततथौ शुभेऽङ्गि वैश्वप्रा-
न्याङ्गिश्चतितथिभागतोऽभिजित् स्यात्” मु० चि० ।

“मृगशिराहस्तमूलानुराधा मघारोहिण्युत्तराफाल्-
गुन्युत्तरापाटोत्तराभाद्रपदास्वातीनक्षत्रैः निर्वेधैः वेधा-
ख्यदोपरहितैः विवाहः शुभः शुभफलप्रदः यदाह
वसिष्ठः । “स्वातीमघायां निर्धृतौ भुवान्यमितेन्दुहस्तेषु
च कन्यकानाम् । पाणिमहस्तिफलप्रदः स्याद्विद्वन्मेषेव
गुणान्वितानामिति” । नारदोऽपि “पौष्णधातुत्तरामैत्रम-
रुद्राकीपितृभैः । समूलभैरविज्ञैः स्त्रीकरमह इत्यनेन
अर्कोहस्तः पी० धा० । वसिष्ठवाक्ये इदमफलदइत्युक्ते अन्ये-
षामपि महणमापदिषये सूचितम् तेन “कुमार्याः पाणिं
मृहोयात्तिष्ठत्तरादिपु” पारस्करसूत्रे चित्ताश्रयणाधिनवा-
श्विनीनां महणं तच्च तस्य यजुर्वेदीयमृहसूत्रकरत्वेन
तद्देविषयमापदिषयं वेति ज्यो० रघु० अतएव भीमपरा-
क्रमे अन्यान्यनक्षत्रेऽपि उक्तं यथा

“पूर्वातये विशाखायां शिवाद्ये भवतुष्टये । ऊढा चाशु भ-
वेत् कन्या विधवाऽतो विवर्जयेत् । विष्णुभाक्तु त्रिके चित्ते
ज्येष्ठायां ज्वलने यमे । एभिर्विवाहिता कन्या भवत्येव सु-
दुःखिता” अत्र चित्तादिवर्जनात् यजुर्वेदिनामप्यव्युत्पद्यते
प्राह्यता । तिथिनिर्णयमाह रिक्तेति । रिक्तामाः प्रसिद्धाः
आभिर्वर्जिततिथिषु शुभेऽङ्गि शुभमहवासरेऽपि विवाहः
शुभः । यदाह वसिष्ठः । “शुक्लतिथीयादित एव कृष्णे पक्षे
दशम्यन्तगताः प्रशस्ताः । तास्वर्गलोकाद्गणेशदुर्गाचतुर्दशी
चापि तिथिर्विवर्ज्या । वाराः प्रशस्ताः शुभखेचराणां
सूर्याकिवारौ खलु मध्यमौ तु । त्याज्यः सदा भूमिचतस्य
वारः कामार्कतित्योरपि तौ प्रदोषाविति” तौ सूर्याकि-
वारौ त्रयोदशीद्वादश्योः प्रदोषौ प्रकृष्टदोषावित्यर्थः । गणेशश्च-
तुर्थी दुर्गा नवमी । अत्र यदि विचारितविवाहदिनमारभ्य
चतुर्थीकर्मपर्यन्तं पितृग्राह्यावश्यकञ्चाद्दिनममावास्या वा
भवति तदा विवाहो न कार्यः । उक्तञ्च “विवाहमा-
रभ्य चतुर्थिमध्ये आहं दिनं दर्शदिनं यदि स्यात् ।
वैधव्यमाप्नोति तदाशु कन्या जीवेत् पतिश्चेदनप-
त्यता स्यादिति । अन्यञ्च “विवाहमध्ये यदि तत्तृत्याह-
स्तत्वाष्टम्याः पितरो न यान्ति । हस्ते विवाहे परतस्तु
कयात् आहं स्वधाभिर्न तु दूषयेत् तमिति ।
पी० धा० । तेन कृष्णपक्षे द्वादश्यादिदिनचतुष्टये आपद्यपि
विवाहो न कार्यः । रिक्ताया वर्ज्यत्वेऽपि शनिवारयुक्ताया-
स्तस्याः प्राह्यता इति गौडा अनार्यमूलत्वात्तन्निवृत्त्यम् “न